

Sygnatura akt III C 398/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 19 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Justyna Barczyk - Swalska

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Skiba

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2021 r., w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Fundacji (...) w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz S. S. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz S. S. (1) na rzecz powódki (...) Fundacji (...) w S. solidarnie kwotę 10 636,92 zł (dziesięciu tysięcy sześciuset trzydziestu sześciu złotych i dziewięćdziesięciu dwóch groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych na rzecz powódki solidarnie kwotę 5 589 zł (pięciu tysięcy pięciuset osiemdziesięciu dziewięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz W. K. kwotę 1 440 zł (jednego tysiąca czterystu czterdziestu złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej S. S. (1).

Sygn. akt: III C 398/18

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2017 roku powódka (...) Fundacja (...) w S. wniosła pozew w postępowaniu nakazowym z weksła, żądając zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (dalej (...)) oraz S. S. (1) solidarnie kwoty 10 636,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka powołała się na umowę pożyczki nr (...) z dnia 3 października 2012 roku, w kwocie 50 000 zł, zawartą z pozwaną spółką (...), zabezpieczoną wekslem in blanco z wystawienia (...) i poręczeniem wekslowym pozwanej S. S. (1).

Powódka podniosła, iż wskutek zaprzestania spłaty rat pożyczek przez (...), po uprzednim bezskutecznym wezwaniu do zapłaty, wypełniła w dniu 6 czerwca 2017 roku weksel z wystawienia pozwanej (...) na kwotę dochodzoną pozvem i wezwała do jego wykupu w dniu 5 lipca 2017 roku, zawiadamiając poręczyciela wekslowego S. S. (1). Weksel nie został wykupiony przez wystawcę, ani poręczyciela.

Na wniosek powódki ustanowiono dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej S. S. (1) kuratora procesowego w osobie pracownika tut. Sądu.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia, zgłaszając jednocześnie zarzut niewykazania roszczenia. W uzasadnieniu swojego stanowiska kurator pozwanej wskazał, że powódka nie wykazała aby roszczenie ze stosunku podstawowego tj. umowy pożyczki z dnia 3 października 2012 roku, którą zabezpieczał weksel przestało istnieć i nie zostało zaspokojone. Kurator pozwanej nadto zarzucił wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową podniósł, że pełnomocnicy powódki byli nienależycie umocowani do reprezentowania pożyczkodawcy przy zawieraniu umowy z dnia 3 października 2012 roku oraz, że powódka nie przedstawiła pozwanej S. S. (1) weksla do zapłaty, nie wezwała jej skutecznie do wykupu weksla, ani też nie wezwała do zapłaty, bowiem korespondencja przesądowa została wysłana do niej na niewłaściwy adres.

Jednocześnie kurator podniósł, że dalsze twierdzenia lub dowody powódki winny zostać pominięte jako spóźnione.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanej (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania oraz przyznanie mu wynagrodzenia według norm prawem przepisanych. Kurator pozwanej (...) zgłosił zarzut naruszenia art. 101 pkt. 4 ustawy prawo wekslowe poprzez nieprawidłowe oznaczenie miejsca płatności weksla, naruszenie art. 31 zd. 1 p.w. w zw. z art. 103 p.w. poprzez nieprawidłowe wpisanie poręczenia na wekslu, brak zawiadomienia poręczyciela o niezapłaceniu weksla, wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem zawartym między remitentem a wystawcą i wpisanie sumy wekslowej, która nie ma oparcia w rzeczywistym zadłużeniu oraz zarzut nieważności umowy poręczenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Fundacja (...) w S. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Organem uprawnionym do reprezentacji (...) Fundacji (...) w S. jest zarząd fundacji, a oświadczenia woli w imieniu Fundacji składają dwaj członkowie zarządu, w tym prezes.

Niesporne, a nadto dowód:

- wydruk z KRS powódki – k. 9 – 12.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) P. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

Niesporne, a nadto dowód:

- wydruk z KRS pozwanej (...) – k. 110 – 112 v.

(...)” sp. z o.o. z siedzibą w P. zwróciła się do powódki z wnioskiem o pożyczkę w ramach projektu pn. Fundusz (...) w ramach Subregionalnego Funduszu (...).

W dniu 11 września 2012 roku S. S. (1) jako poręczyciel wypełniła osobisty kwestionariusz, w którym jako adres zamieszkania wskazała ul. (...), (...)-(...) S..

Niesporne, a nadto dowód:

- osobisty kwestionariusz poręczyciela z dnia 11 września 2012 roku – k. 134.

W dniu 3 października 2012 roku została zawarta z (...) Fundacją (...) w S. umowa pożyczki nr (...). Jako pożyczkobiorca została wskazana (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w imieniu której działała S. S. (1) jako Prezes Zarządu Spółki.

Zgodnie z treścią zawartej umowy powódka udzieliła pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 50 000 zł na zakup urządzenia, materiałów i usług do produkcji materiałów reklamowych, na okres do dnia 20 września 2017 roku.

Oprocentowanie udzielonej pożyczki ustalono na 6,44 % w stosunku rocznym.

Kwota miała zostać przekazana na rachunek bankowy pożyczkobiorcy w banku (...) SA, o wskazanym w umowie pożyczki numerze.

W § 6 umowy pożyczki strony postanowiły, że jej prawne zabezpieczenie miał stanowić weksel własny in blanco z wystawienia pożyczkobiorcy z awalem S. S. (1) wraz z deklaracją wekslową.

W § 10 umowy strony postanowiły, że Pożyczkobiorca zobowiązał się dokonać spłaty kapitału pożyczki w 55 ratach płatnych do 20 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 20 marca 2013 roku, z tym że pierwsza wpłata miała wynosić kwotę 860 zł, zaś kolejnych 54 kwotę po 910 zł.

W § 12 ust. 2 lit. j) umowy pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia części lub całości umowy pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku niespłacenia przez Pożyczkobiorcę całości albo części pożyczki lub odsetek w terminie wyznaczonym w umowie pożyczki.

Pod dokumentem pożyczki w rubryce pożyczkobiorca znajduje się pieczęć spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., a także pieczęć prezesa zarządu spółki S. S. (1) parafowana przez pozwaną S. S. (1).

Do umowy został dołączony weksel z podpisem wystawcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w imieniu której weksel podpisała S. S. (1) oraz adnotacją „poręczam za wystawcę weksla S. S. (1)”, a ponadto deklaracja wekslowa do weksla własnego in blanco wraz pieczęcią (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w imieniu której działała Prezes Zarządu Spółki S. S. (1), podpisana przez Prezesa Zarządu S. S. (1) i z odrębnym podpisem poręczyciela wekslowego (...).

Dowód:

- oryginał umowy pożyczki nr (...) k. 14 – 18;
- potwierdzenie wykonania operacji – k. 22 – 23;
- weksel k. 6 – 7;
- deklaracja wystawcy weksla k. 8.

W imieniu (...) Fundacji (...) w S. umowę pożyczki podpisali Menedżerowie Funduszy (...). J. K. oraz D. M. – zatrudnieni w (...) Fundacji (...) w S. na stanowiskach Menedżerów Funduszy (...) - działali w imieniu (...) Fundacji (...) w S. na podstawie pełnomocnictw rodzajowych udzielonych przez Prezesa Zarządu B. B. i Członka Zarządu M. K., upoważniającego ich od dnia 19 kwietnia 2011 roku do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Fundacji i w związku z tym do podpisywania dokumentów związanych między innymi z zawieraniem umów o udzielenie pożyczek o maksymalnej kwocie 120.000 złotych, ich prawnych zabezpieczeń oraz dokonywaniem w nich zmian, łącznie z drugim upoważnionym pełnomocnikiem.

Dowód:

- umowa pożyczki nr (...) k. 14 – 18;
- pełnomocnictwa rodzajowe k. 131 – 132.

Ponieważ strona pozwana nie spłacała rat pożyczki w terminach określonych umową, powódka pismem z dnia 22 listopada 2016 roku wezwała (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. do zapłaty powstałych zaległości, pod rygorem możliwości wypowiedzenia umowy pożyczki w całości i postawienia w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia.

O powyższym powódka zawiadomiła pozwaną S. S. (1) jako poręczyciela wekslowego.

Przesyłka kierowana do (...) została odebrana w dniu 25 listopada 2016 roku, natomiast przesyłka kierowana do pozwanej S. S. (1) na adres ul. (...), (...)-(...) S. gmina D. wróciła do nadawcy jako niepodjęta.

Dowód:

- przed windykacyjne wezwanie do zapłaty z dnia 22 listopada 2016 roku wraz z (...) – k.24 – 26v.

W piśmie z dnia 24 kwietnia 2017 roku (...) Fundacja (...) w S. oświadczyła, że w związku z zaprzestaniem spłacania pożyczki, zgodnie z umową nr (...), wypowiada umowę pożyczki nr (...) z dnia 3 października 2012 roku w całości oraz wzywa do spłaty zadłużenia w kwocie 11 933,87 zł, w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma. Na kwotę 11 933,87 zł składają się należności z następujących tytułów: kapitał w kwocie 11 848,25 zł, odsetki zwykłe w kwocie 33,06 zł oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego, naliczone na dzień 24 kwietnia 2017 roku, w kwocie 52,56 złotych.

Pismo to zostało skierowane do (...) na adres ul. (...), (...)-(...) P. i zostało odebrane w dniu 28 kwietnia 2017 roku. Przesyłka została również skierowana do S. S. (1) na adres ul. (...), (...)-(...) S. gmina D. i wróciła do nadawcy jako niepodjęta.

W terminie zakreślonym do zapłaty pożyczkobiorca nie spłacił zadłużenia.

Dowód:

- pismo z dnia 24.04.2017 r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru k. 27 -29 v.

- odpis KRS – k. 110 – 112 v.;

- wyciąg z rejestru spłat i harmonogramu – k. 128-129.

Pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. nie spłaciła zaległych rat, wobec powyższego pismem z dnia 6 czerwca 2017 roku powódka wypełniła weksel z wystawienia pozwanej (...) na kwotę 10 636,92 zł, a następnie wezwała ją do wykupu weksla w dniu 5 lipca 2017 roku, zawiadamiając o tym pozwaną S. S. (1) jako poręczyciela wekslowego.

Na ww. kwotę składają się należności z następujących tytułów: niespłacony kapitał w kwocie 10 469,57 zł, należne odsetki umowne w kwocie 29,84 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 1,5 odsetek ustawowych naliczonych do dnia 5 czerwca 2017 roku w kwocie 50,22 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 1,5 odsetek ustawowych za okres od dnia 6 czerwca 2017 roku do dnia 4 lipca 2017 roku w kwocie 87,29 złotych.

Pismo to zostało skierowane do pozwanej (...) na adres ul. (...), (...)-(...) P. i zostało odebrane w dniu 13 czerwca 2017 roku. Przesyłka została również skierowana do S. S. (1) na adres ul. (...), (...)-(...) S. i wróciła do nadawcy jako niepodjęta.

W zakreślonym terminie pozwana (...) nie wykupiła weksla.

Dowód:

- weksel własny, k. 6-7,

- wezwanie do wykupu weksla z dnia 6.06.2017 roku z potwierdzeniem odbioru k. 30 – 32.

- odpis KRS – k. 110 – 112 v.;

- wyciąg z rejestru spółat i harmonogramu – k. 128-129 oraz k. 175 – 177.

Pozwana S. S. (1) została wymeldowana spod adresu (...)-(...) S. , ul. (...) w dniu 24 lipca 2015 roku.

Dowód:

- informacja z wydruku z systemu PESEL – SAD pozwanej – k. 34 – 36.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 20 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt PO.VIII Ns – Rej. KRS (...) ustanowiono w trybie art. 42 k.c. dla (...) sp. z o.o. w P., jako dla podmiotu nieposiadającego organu do reprezentacji, kuratora w osobie J. P. celem podjęcia działań zmierzających do zwołania zgromadzenia wspólników celem powołania lub uzupełnienia składu zarządu lub w razie zaistnienia przyczyny rozwiązania spółki, do podjęcia przez wspólników uchwały o rozwiązaniu spółki i powołaniu likwidatora.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu VIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 12 marca 2020 roku w sprawie sygn. akt PO.VIII Ns – Rej. KRS (...) rozszerzono zakres uprawnień kuratora J. P. o zobowiązanie kuratora do reprezentowania spółki w postępowaniach przed sądami powszechnymi.

Dowód:

- wydruk z KRS pozwanej (...) – k. 110 – 112 v.;

- postanowienie z dnia 20 lutego 2018 roku – k. 154 – 154 v.;

- postanowienie z dnia 12 marca 2020 roku – k. 55 – 155 v.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

W przedmiotowej sprawie powódka (...) Fundacja (...) z siedzibą w S. domagała się zasądzenia od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. oraz S. S. (1) solidarnie kwoty 10 636,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych.

Z uwagi na brak możliwości dokonania doręczenia odpisu pozwu pozwanej S. S. (1), na wniosek powódki, ustanowiono dla w/w nieznaney z miejsca pobytu pozwanej kuratora procesowego w osobie pracownika tut. Sądu.

Natomiast pozwana spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., jako podmiot nieposiadający organu do reprezentacji, ma ustanowionego kuratora w osobie J. P..

Na wstępie należy wskazać, że weksel stanowi papier wartościowy sporządzony w formie ściśle określonej przepisami ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160), którego cechą charakterystyczną jest to, iż złożenie na nim podpisu stanowi samodzielną podstawę i przyczynę bezwarunkowego zobowiązania wekslowego osoby podpisanej. Zobowiązanie wekslowe ma nadto charakter abstrakcyjny, co oznacza, iż odrywa się ono od sytuacji gospodarczej, w związku z którą został wystawiony i wręczony weksel.

Żądanie pozwu zostało oparte na podstawie weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w P..

Zgodnie z art. 104 ust. 1 ustawy Prawo wekslowe, dalej u.p.w., odpowiedzialność wystawcy weksla własnego jest taka sama, jak akceptanta weksla trasowanego. Oznacza to, że wystawca weksla jest zobowiązany zapłacić posiadaczowi za weksel sumę w nim wskazaną w wyznaczonym terminie (art. 28 ust. 1 u.p.w.). Wystawienie weksla statuuje odrębny stosunek zobowiązaniowy, którego źródłem jest sam weksel, a nie stosunek podstawowy, którym na gruncie niniejszej sprawy jest umowa pożyczki. Celem wystawienia weksla, jak w niniejszej sprawie, jest zabezpieczenie wierzytelności ze stosunku podstawowego.

Podstawę odpowiedzialności pozwanej S. S. (1), jako poręczyciela zobowiązania wekslowego, stanowił natomiast art. 32 zd. pierwsze ww. ustawy, zgodnie z którym poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, co oznacza, że odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył i treść jego zobowiązania jest taka sama jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył. Poręczenie wekslowe musi być udzielone na wekslu i jednoznacznie wskazywać wolę poręczenia. Konsekwencją poręczenia wekslowego jest przyjęcie abstrakcyjnej odpowiedzialności przez poręczającego za dług osoby podpisanej na wekslu. Na podstawie art. 47 ww. ustawy poręczyciel odpowiada solidarnie z wystawiającym weksel wobec jego posiadacza.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał w zasadzie fakt, że prawnym zabezpieczeniem umowy pożyczki z dnia 3 października 2012 roku był weksel własny in blanco z wystawienia pożyczkobiorcy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. reprezentowanej przez S. S. (1) z awalem S. S. (1) wraz z deklaracją wekslową.

Kurator pozwanej spółki (...) kwestionując dochodzone pozwem roszczenie podniósł następujące zarzuty:

1. nieprawidłowego oznaczenia miejsca płatności weksla;
2. nieprawidłowego wpisania poręczenia na wekslu;
3. brak zawiadomienia poręczycieli o niezapłaceniu weksla (a więc zarzut podniesiony również przez kuratora pozwanej S. S. (1), omówiony w ramach ustosunkowania się do zarzutów kuratora pozwanej S. S. (1));
4. wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem zawartym między remitentem (powodem) a wystawcą weksla (pozwany (...)) i wpisanie sumy wekslowej , która nie ma oparcia w rzeczywistym zadłużeniu
5. nieważność umowy poręczenia,

przy czym żaden z nich nie został uzasadniony.

Natomiast kurator pozwanej S. S. (1) w swej odpowiedzi na pozew podniósł następujące zarzuty:

1. Brak wykazania, że roszczenie ze stosunku podstawowego istnieje i nie zostało zaspokojone,
2. Wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją (a więc zarzut podniesiony również przez kuratora pozwanej (...));
3. Brak wykazania, że pełnomocnicy powódki w osobach J. K. i D. M. byli należycie umocowni do reprezentowania pożyczkodawcy przy zawieraniu umowy z dnia 3 października 2012 roku;
4. Brak przedstawienia pozwanej S. S. (1) weksla do zapłaty, brak skutecznego wezwania tej pozwanej do wykupu weksla, oraz brak wezwania do zapłaty (art. 38 prawa wekslowego), z uwagi na fakt iż korespondencja przesądowa została skierowana na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej, co wynika z wydruku z bazy PESEL oraz ustaleń policji;
5. Z ostrożności procesowej kurator pozwanej podniósł również zarzut, że wszelkie dalsze twierdzenia lub dowody powódki winny zostać pominięte jako spóźnione w myśl zasady prekluzji dowodowej.

W ocenie Sądu zarzuty kuratorów pozwanych okazały się niezasadne i nie mogły skutkować oddaleniem powództwa.

W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do zarzutów kuratora pozwanej spółki (...) uznając je za chybione.

Zarzut nieprawidłowego oznaczenia miejsca płatności weksla.

W kontekście powyższego należy wskazać, że weksel z dnia 3 października 2012 roku zawiera wszystkie elementy, o jakich mowa w art. 101 pr. Wekslowego, w tym miejsce płatności weksla oznaczone jako Bank (...) S.A. o/ S.. (art. 101 pkt. 4 prawa wekslowego). Na wekslu mogą być umieszczane dodatkowe klauzule, zwane klauzulami wekslowymi. Spośród często spotykanych klauzul wekslowo skutecznych należy wymienić klauzulę domicylową, o jakiej mowa w art. 4 pr. weksla. Zgodnie z tym przepisem "weksel może być płatny w miejscu zamieszkania osoby trzeciej, bądź w miejscowości, w której trasat ma miejsce zamieszkania, bądź w innej miejscowości". Domicyl to miejscowość, w której ma nastąpić zapłata. Natomiast osobę trzecią, którą wskazano jako płatnika nazywa się domicylantem. Zazwyczaj domicylantem jest bank, w którym wystawca weksla posiada rachunek bankowy, co przybiera formę: "płatny w Banku...". D. jest osobą trzecią, nie jest dłużnikiem, ani wierzycielem wekslowym, nie odpowiada wekslowo, ponieważ nie podpisuje weksla. Gdyby domicylant podpisał weksel, to wyszedłby z roli domicylanta i stałby się awalistą. D. jest osobą, w lokalu której weksel ma być płatny i której wystawca powinien dostarczyć środki na wykup weksla w terminie płatności. Rola domicylanta polega na przyjęciu wykonania zobowiązania wekslowego. Oznaczając domicylant wystawca wskazuje szczególny sposób zapłaty tj. że nie on sam, lecz domicylant zapłaci weksel.

W niniejszej sprawie w dniu zawarcia umowy pożyczki czyli 3 października 2012 r. (...) wystawił weksel własny in blanco, wskazując w jego treści miejsce wystawienia: S., datę wystawienia: 3 października 2012 roku. i podpisując weksel ręką swego przedstawiciela. Treść weksla miała być wypełniona przez powódkę w przypadku, gdy zajdą przesłanki do jego wypełnienia.

W dniu 6 czerwca 2017 roku powódka wypełniła weksel wpisując następującą treść: "Dnia 5 lipca 2017 r. zapłacę bez protestu za ten własny weksel na zlecenie (...) Fundacji (...) w S. sumę dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści sześć złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze. W lewym dolnym rogu weksla wskazano miejsce płatności weksla, płatny Bank (...) S.A. O/S., zaś w prawym dolnym rogu znajdował się już wpisany wcześniej czytelny podpis wystawcy weksla (...) i pieczęć Prezesa Zarządu spółki S. S. (1). Na odwrocie weksla poręczenie złożyła pozwana – S. S. (1). Wraz z udzieleniem poręczenia na wekslu in blanco S. S. (1) jako poręczycielka podpisała w dniu 3 października 2012 roku deklarację poręczenia weksla in blanco, w którym oświadczyła, że udziela poręczenia wekslowego za zobowiązania (...) występującego w charakterze wystawcy weksla, na dowód czego złożyła na wekslu swój podpis jako poręczycielka za wystawcę. Deklaracja wekslowa wystawcy weksla (...) zawierała warunki wypełnienia weksla przez powódkę - kredytodawcę, wskazywała, że weksel stanowi zabezpieczenie wierzytelności (...) Fundacji (...) z tytułu spłaty pożyczki udzielonej w wysokości 50 000 zł.

Deklaracja wekslowa zawierała uprawnienie kredytodawcy do wypełnienia weksla in blanco w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz prawo do opatrzenia tego weksla datą płatności według uznania, zawiadamiając kredytobiorcę na 7 dni przed terminem płatności. W deklaracji wekslowej wystawcy wskazano również uprawnienie do jego uzupełnienia z klauzulą "bez protestu" oraz wskazywano domicylanta Bank (...) / S..

Tym samym przedłożony przez powódkę weksel posiada wszystkie wskazane wyżej wymogi dla jego ważności, w tym oznaczone miejsce jego płatności - płatny Bank (...) S.A. O/ S.. Podobnie w deklaracji wystawcy weksla własnego In blanco z dnia 3 października 2012 roku pozwana wyraziła zgodę na wpisanie domicylianta Bank (...) S.A. Oddział w S..

Nadto w skierowanym do pozwanej (...) wezwaniu do wykupu weksla ponownie wskazano jako miejsce płatności weksla Bank (...) S.A. oraz numer rachunku (...) (powyższy numer rachunku pożyczkodawcy wskazano nadto w treści §10 ust. 3 umowy pożyczki z dnia 3 października 2012 roku). Z powyższego jednoznacznie wynika, że strony zgodnie ustaliły miejsce płatności weksla, tym samym zarzut błędnego oznaczenia miejsca płatności weksla uznać należało za chybiony.

Nieprawidłowe wpisanie poręczenia na wekslu, a także nieważność umowy poręczenia.

Zgodnie z treścią art. 30 prawa wekslowego Zapłatę wekslu można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba, podpisana na wekslu. Zgodnie natomiast z treścią art. 31 prawa wekslowego poręczenie umieszcza się na wekslu albo na przedłużku. Poręczenie oznacza się wyrazem "poręczam" lub innym zwrotem równoznacznym; podpisuje je poręczyciel. Sam podpis na przedniej stronie wekslu uważa się za udzielenie poręczenia, wyjąwszy gdy jest to podpis wystawcy lub trasata. Poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dano. W braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę.

Zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie wskazuje się, że zobowiązanie poręczyciela wekslowego ma charakter abstrakcyjny, a zatem niezależny od umowy łączącej go z osobą, za którą poręcza i od stosunku kauzalnego łączącego go z uprawnionym na podstawie weksla. Poręczenie wekslowe może być udzielone, chociaż pomiędzy poręczycielem, a wierzycielem wekslowym nie zachodzi żaden stosunek z zakresu prawa cywilnego. Jest ono także nieodwołalne, bezwarunkowe i nie może być ograniczone terminem (tak: wyrok SN z dnia 24 listopada 2009 r., V CSK 129/09). Także w uchwale z dnia 31 maja 1994 r., sygn. akt III KZP 75/94 Sąd Najwyższy wskazał, że zobowiązanie poręczyciela wekslowego (awalisty) jest zawsze zobowiązaniem wekslowym, tzn. cechuje się abstrakcyjnością i bezwarunkowością. Zobowiązania osób podpisanych na wekslu są samodzielne (art. 7 Prawa wekslowego), a odpowiedzialność wszystkich dłużników wekslowych jest solidarna. Poręczenie wekslowe jest instytucją całkowicie odrębną od poręczenia cywilnego uregulowanego w kodeksie cywilnym. Specyficzna jest również akcesoryjność awalu - byt prawny poręczenia wekslowego nie zależy bowiem w gruncie rzeczy od istnienia wierzytelności, lecz od istnienia podpisu na wekslu. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego jest zatem samodzielną materialnie, niesubsydiarną, solidarna i w ograniczonym jedynie stopniu uzależniona od zobowiązania głównego. Wynika ona, jak trafnie przyjmuje się w literaturze przedmiotu, z formalnego, skrypturalnego i abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego. Gwarancyjny charakter poręczenia wekslowego jako formy wykonania zobowiązania pieniężnego sprawia, że awalista zobowiązuje się nie względem awalanta, lecz względem jego wierzyciela. Instytucja awalu służy zatem przede wszystkim zabezpieczeniu interesów wierzyciela.

Wobec ziszczenia się hipotezy deklaracji wekslowej z dnia 3.10.2012 r. powódka wypełniła weksel, jako wartość kwoty wekslowej wskazując 10 636,92 zł, termin wykupu weksla oznaczając na dzień 5 lipca 2017 r. Analiza dokumentu wekslowego po jego uzupełnieniu przez remitenta prowadzi do wniosku, iż weksel został uzupełniony o wszelkie elementy niezbędne dla jego prawnej ważności, zgodnie z dyspozycją art. 101 prawa wekslowego.

Nadto weksel został poręczony przez S. S. (1). Poręczenie zostało umieszczone na przedłużku do weksla, oznaczone zostało słowami „poręczam za wystawcę weksla”, a nadto zostało własnoręcznie podpisane przez poręczyciela S. S. (1). Tym samym poręczenie wskazywało również podmiot za kogo je dano (za wystawcę). Wobec powyższego poręczenie wekslowe złożone przez pozwaną S. S. (1) spełnia wymogi z art. 30 oraz 31 prawa wekslowego, a tym samym jest ważne i w pełni skuteczne. Zawierało ono bowiem podpis pozwanej S. S. (1) z adnotacją poręczam za wystawcę weksla.

Uznać je zatem należy za skuteczne i ważne poręczenie zobowiązania wekslowego. Tym samym zarzuty dot. nieprawidłowego wpisania poręczenia na wekslu oraz nieważność umowy poręczenia uznać należało za bezzasadne.

Wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem zawartym między remitentem (powodem) a wystawcą weksla (pozwanym (...)) i wpisanie sumy wekslowej, która nie ma oparcia w rzeczywistym zadłużeniu

Remitent – powódka wypełniła weksel in blanco kwotą, która odpowiadała wysokości sumy wekslowej oznaczonej w deklaracji wekslowej. Podkreślenia wymaga, że deklaracja wekslowa określa warunki pozwalające na wypełnienie weksla i ma zasadnicze znaczenie dla powstania zobowiązania wekslowego. Tylko bowiem w następstwie wypełnienia weksla in blanco zgodnie z porozumieniem co do jego uzupełnienia powstaje zobowiązanie wekslowe osoby podpisanej na wekslu in blanco o treści określonej w tekście powstałym na skutek wypełnienia.

Możliwość podniesienia przez dłużnika zarzutów wynikających z treści zawartego porozumienia, wynika – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 18 listopada 1999 r. sygn. I CKN 215/98 (OSNC 2000/7-8/128) – a contrario z treści art. 10 Prawa wekslowego. Powołany przepis stanowi, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Zatem wobec osoby, która otrzymała weksel in blanco, ten, kto go jej wręczył, może powoływać się na niezgodne z udzielonym upoważnieniem uzupełnienie weksla in blanco bez żadnych ograniczeń (zob. wyrok SN z dnia 31.05.2001r., sygn. V CKN 264/00, LEX nr 52788).

Jednakże to na dłużniku wekslowym ciąży obowiązek wykazania, że sposób wypełnienia weksla nie odpowiada zawartemu porozumieniu. Jeżeli występujący z powództwem o zapłatę jako remitent weksla własnego wystawionego przez pozwanego potwierdzi swe prawo dokumentem o cechach określonych w art. 101 Pr. weksl., a pozwany nie udowodni zarzutów tamujących lub niweczących, sąd uwzględni żądanie na podstawie art. 28 ust. 2 w zw. z art. 104 ust. 1 Pr. weksl. (wyrok SN z 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000/7-8, poz. 128).

Z podpisanej przez pozwaną (...) a poręczoną przez S. S. (1) deklaracji wynika prawo powódki do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zobowiązaniu powódki wynikającemu z zawartej umowy pożyczki z dnia 3 października 2012 roku, łącznie z odsetkami i innymi należnościami związanymi z tą umową.

Przedstawione przez powódkę wyliczenie należności wskazuje, iż weksel wypełniono na sumę wyliczoną według postanowień umowy obejmującą zaległe raty kapitałowo–odsetkowe, zgodnie z harmonogramem spłat określającym terminy i wysokość rat, wynikającym z zawartej umowy.

Ponadto jak wynika z treści umowy z dnia 3 października 2012 roku, pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia części lub całości umowy pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku niespłacenia przez Pożyczkobiorcę całości albo części pożyczki lub odsetek w terminie wyznaczonym w umowie pożyczki (§ 12 ust. 2 lit. j umowy).

Pozwana (...) zalegała z płatnościami rat kapitałowych, zatem powódka miała pełne prawo wypowiedzieć umowę pożyczki zawartą w dniu 3 października 2012 roku. Omawiana umowa rozwiązała się więc na skutek wypowiedzenia jej przez powódkę, a przyczyny tego wypowiedzenia leżały po stronie pozwanej (...) jako pożyczkobiorcy, tj. zaleganie z zapłatą części pożyczki w terminie wyznaczonym w umowie.

Za chybione należało nadto uznać zarzuty podniesione przez kuratora pozwanej S. S. (1).

Brak wykazania, że roszczenie ze stosunku podstawowego istnieje i nie zostało zaspokojone.

Zasadą jest, że w sytuacji, gdy żądanie pozwu oparte jest na samym wekslu, sąd bada jedynie weksel i prawidłowość jego wypełnienia, nie odnosząc się do stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia weksla. Powódka, występując z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje jej od pozwanych na podstawie podpisanego przez (...) weksla, a poręczonego przez S. S. (1), powinna do pozwu dołączyć poświadczający to weksel, nie ma natomiast obowiązku wskazywania jakichkolwiek okoliczności faktycznych dotyczących wystawienia weksla.

Niemniej zaznaczyć należy, iż przepisy prawa wekslowego nie wykluczają możliwości badania stosunku podstawowego, tj. stosunku, z którego wynikające zobowiązanie zabezpieczone jest wekslem. Abstrakcyjność weksla doznaje przede wszystkim osłabienia właśnie w przypadku weksla in blanco. Taki też weksel został wystawiony w niniejszej sprawie. To osłabienie wyraża się w możliwości analizowania stanów faktycznych wynikających ze stosunku podstawowego, w szczególności tego czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego odpowiedzialności ze stosunku podstawowego. Możliwość wysuwania przez wystawcę zarzutów ze stosunku podstawowego w takiej sytuacji wynika z art. 10 prawa wekslowego. Stanowi on, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza

zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

W rezultacie uznać należy, iż weksel gwarancyjny - w szczególności jeżeli posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel, którego wiąże porozumienie zawarte z dłużnikiem - nie jest wekslem abstrakcyjnym, lecz wekslem gwarantującym wykonanie zobowiązania, w więc de facto, można rzec wekslem "kauzalnym". Stanowisko to utrwalone jest w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1970 r., I PR 407/70; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 1993 r., ACr 607/93, OSAiSN nr 11-12/1994 poz. 58).

Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997 Nr 9, poz. 124, str. 26).

W związku z tym samo istnienie dokumentu o cechach weksla własnego nie przesądza jeszcze o istnieniu zobowiązania osoby na nim podpisanej. Pozwany dłużnik może bowiem kwestionować zasadność opartego o ten weksel żądania. W tym celu może on zgłosić zarzuty dotyczące samego weksla, jego niezgodności z deklaracją wekslową, prawdziwości podpisu, ewentualnie zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, który legł u podstaw wystawienia weksla (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 stycznia 2016 r., I ACa 565/15). Może zatem kwestionować samo istnienie lub rozmiar roszczenia wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06, Legalis nr 81489).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, iż przedłożony przez powoda weksel in blanco został wystawiony przez pozwaną (...) jako własny i wręczony powódce w związku z zawarciem przez strony umowy pożyczki z dnia 3 października 2012 roku. Pozwana S. S. (1) własnoręcznie poręczyła ww. weksel. Skoro niniejsze postępowanie przeniosło się z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, Sąd dokonał oceny zasadności żądania powódki w oparciu o reguły postępowania dowodowego, tzn. czy powódka wykazała, iż roszczenie to przysługuje jej w dochodzonej wysokości. W ocenie Sądu powódka wykazała należyście, iż suma 10 636,92 zł, na którą uzupełniła weksel in blanco, znajduje uzasadnienie w łączącym strony stosunku podstawowym.

Zgodnie z ww. umową, pozwana (...) miała spłacać pożyczkę w miesięcznych ratach kapitałowych po 910 zł, powiększonych o odsetki płatne do 20 dnia każdego miesiąca, poczynając od marca 2013 roku do 20 września 2017 roku. Jak wynika z przedłożonego harmonogramu spłaty, opóźnienia w spłatach wystąpiły już od pierwszej raty, a stałe opóźnienia, w coraz to większych kwotach, występują począwszy od 20 kwietnia 2016 roku. Powyższe skutkowało przyrostem należności wymagalnych i w konsekwencji wypowiedzeniem umowy pożyczki. Na dzień sporządzenia wypowiedzenia umowy pożyczki kapitał przeterminowany wynosił 7 298,25 zł, tym samym zaległość z tytułu zawartej umowy pożyczki wynosiła aż osiem rat kapitałowych.

Jak wynika z harmonogramu spłat pożyczki, pozwana dokonała ostatniej wpłaty w dniu 15 maja 2017 roku na kwotę 500 zł, po tej dacie powódka nie odnotowała już żadnej wpłaty.

Na dzień wykupu weksla tj. 5 lipca 2017 roku wysokość zadłużenia wynosiła już 10 636,92 zł, a więc kwotę wpisaną w wekslu. Na powyższą należność złożyły się kwota 10 469,57 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 29,84 zł tytułem należnych odsetek umownych oraz kwota 137,51 zł tytułem odsetek karnych.

Powódka wykazała więc w należyty sposób zasadność i wysokość roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie.

Brak wykazania, że pełnomocnicy powódki w osobach J. K. i D. M. byli należyście umocowani do reprezentowania pożyczkodawcy przy zawieraniu umowy z dnia 3 października 2012 roku;

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z przepisem art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 roku o fundacjach (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 1491) fundacja uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Przepis art. 38 k.c. stanowi, że osoba prawna działa przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i opartym na nim statucie. Przepis art. 10 ustawy o fundacjach stanowi, że zarząd fundacji kieruje jej działalnością oraz reprezentuje fundację na zewnątrz. Zgodnie natomiast z wpisem w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącym (...) Fundacji (...) w S. prowadzonym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego nr KRS (...), oświadczenia woli imieniu fundacji składają dwaj członkowie zarządu, w tym prezes. Przepisy określające zasady działania osób prawnych oraz ich reprezentacji nie wykluczają możliwości składania przez te podmioty oświadczeń woli przez przedstawiciela. Zgodnie z przepisem art. 95 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, można dokonać czynności prawnej przez przedstawiciela. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. Umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo), o czym stanowi przepis art. 96 k.c.

Udzielenie przez powódkę pełnomocnictw do dokonania w jej imieniu czynności prawnych w postaci zawarcia umowy pożyczki nie narusza zatem przepisów o reprezentacji osób prawnych. Również i osoby prawne mogą bowiem dokonywać czynności prawnych przez przedstawiciela – pełnomocnika. Pełnomocnictwa do dokonania w imieniu powódki ww. czynności zostały udzielone przez osoby uprawnione do działania w jej imieniu z mocy przepisu art. 10 ustawy o fundacjach (zarząd) oraz postanowień statutu, które zostały odnotowane w rejestrze sądowym – członka zarządu M. K. i prezesa zarządu B. B., a ich zakres nie budzi wątpliwości co do zakresu czynności, jakich mogą dokonywać w imieniu powodowej Fundacji. I tak Menedżerowie Funduszy (...), którzy w imieniu powódki złożyli oświadczenia woli o zawarciu z pozwaną umowy pożyczki, umocowani byli do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Fundacji i w związku z tym do podpisywania dokumentów związanych między innymi z zawieraniem umów o udzielenie pożyczek o maksymalnej kwocie 120 000 złotych, ich prawnych zabezpieczeń oraz dokonywaniem w nich zmian, przy czym uprawnienie w tym zakresie przysługiwało każdemu z nich łącznie z drugim upoważnionym pełnomocnikiem. Zawarcie z pozwaną (...), umowy pożyczki kwoty 50 000 złotych mieści się w zakresie umocowania J. K. oraz D. M. do działania w imieniu (...) Fundacji (...) w S. wynikającego z udzielonych im pełnomocnictw rodzajowych, a umowa została podpisana przez nich łącznie. Umowa ta wywołała zatem skutek prawny bezpośrednio dla reprezentowanego, tj. (...) Fundacji (...) w S..

Brak przedstawienia pozwanej S. S. (1) weksla do zapłaty, brak skutecznego jej wezwania do wykupu weksla oraz brak wezwania do zapłaty (art. 38 prawa wekslowego), z uwagi na fakt iż korespondencja przesądowa została skierowana na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej, co wynika z wydruku z bazy PESEL oraz ustaleń policji.

Brak zawiadomienia poręczycieli o niezapłaceniu weksla (zarzut kuratora pozwanej spółki).

Zgodnie z treścią art. 38 prawa wekslowego Posiadacz wekslu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich. Powołany przepis prawa wekslowego wymaga zatem, aby posiadacz weksla płatnego w oznaczonym dniu lub w pewien czas po dacie lub po okazaniu przedstawił go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym może wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich.

Z analizy akt sprawy wynika, że powódka pismem z dnia 6 czerwca 2017 roku wezwała wystawcę weksla (...) do wykupu weksla wraz z zawiadomieniem o okazaniu weksla i przed sądownym wezwaniem do zapłaty.

W dokumencie tym powódka poinformowała wystawcę weksla, że w dniu 6 czerwca 2017 roku wypełniła weksel wystawiony przez (...) na zabezpieczenie roszczeń powódki, wynikających z umowy o pożyczkę nr (...) z dnia 3 października 2012 roku z uwagi na niedochowanie terminu spłaty pożyczki na skutek wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 24 kwietnia 2017 roku.

Jednocześnie zawiadamiano, że od dnia sporządzenia pisma, aż do terminu wykupu weksła pozwani (wystawca i poręczyciel wekslowy) mają możliwość jego obejrzenia w siedzibie (...) Fundacji (...), ul. (...), (...)-(...) S., w godzinach od 8 – 16. Jednocześnie wystawcy wysłano uwierzytelnioną kopię wypełnionego weksła.

Powyższe pismo zostało skierowane do wystawcy oraz poręczyciela wekslowego na adresy wskazane w pozwie .

Pozwana (...) jako wystawca weksła została wezwana do jego wykupienia na adres wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego, a przesyłka kierowana na adres ul. (...), (...)-(...) P. została doręczona upoważnionej osobie w dniu 13 czerwca 2017 roku (vide: zpo 32).

Natomiast pozwana S. nie była wzywana do wykupu weksła, bowiem nie była jego wystawcą, a jedynie poręczycielem wekslowym, do którego wezwanie do wykupu weksła zostało wysłane w statusie zawiadomienia. Zawiadomienie to zostało skierowane na adres pozwanej wskazany przez nią osobiście w toku postępowania o udzielenie pożyczki. Adresem tym była ulica (...), (...)-(...) S.. Przesyłka kierowana na ten adres wróciła do nadawcy jako niepodjęta w terminie.

Jak wynika z wydruku PESEL – SAD, pozwana S. S. (1) została wymeldowana spod adresu przy ul. (...) w S. w dniu 24 lipca 2015 roku.

Nie zmienia to jednak faktu, że powyższy adres pozwana sama wskazała w treści kwestionariusza stanowiącego załącznik do wniosku o pożyczkę. Ponadto pozwana nie poinformowała pozwanej o zmianie adresu, także korespondencja kierowana przez powódkę na powyższy adres jest skuteczna, a tym samym uznać należało że przedstawienie weksła pozwanej S. S. (1) nastąpiło poprzez okazanie go w terminie określonym w art. 38 prawa wekslowego. A tym samym pozwana S. S. (1) jako poręczyciel wekslowy w dacie skierowania do niej wezwania do wykupu weksła miała możliwość oceny legitymacji posiadacza weksła oraz sprawdzenia sposobu jego wypełnienia.

Tym samym za datę przedstawienia pozwanej S. S. (1) weksła uznać należało datę 5 lipca 2017 roku wskazaną w wezwaniu z dnia 6 czerwca 2017 roku, bowiem w tym dniu poręczyciel wekslowy miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym weksłem.

Wbrew twierdzeniom kuratora za skutecznie doręczone należy nadto uznać doręczenie pozwanej wezwania do zapłaty dnia 22 listopada 2016 roku oraz wypowiedzenie umowy z dnia 24 kwietnia 2017 roku. Obydwa pisma, tak jak wezwanie do wykupu weksła, skierowane zostały do pozwanej na adres ul. (...), S. i nie zostały przez pozwaną odebrane w terminie.

Niemniej jednak wobec wyżej przytoczonej argumentacji stwierdzić należało i w tym przypadku, że pozwana w myśl art. 61 §1 k.c. miała możliwość zapoznania się z treścią tych pisma. Zgodnie bowiem z tym przepisem oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

Wobec powyższego wszystkie zarzuty podniesione w odpowiedzi na pozew przez kuratorów pozwanych uznać należało za bezzasadne. Koniecznym warunkiem uzyskania przez dłużnika wekslowego orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym zarzuty jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. oraz S. S. (1) na rzecz powódki solidarnie kwotę 10 636 92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 6 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zaś

wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK 146/02, Lex nr 82271) dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia.

Termin płatności weksla został ustalony na dzień 5 lipca 2017 r., a zatem od dnia następnego czyli od 6 lipca 2017 r. pozwane pozostawały tym samym w opóźnieniu ze spełnieniem zobowiązania. Tym samym roszczenie o odsetki od kwoty zasądzonej pozwem należało zasądzić od 6 lipca 2017 roku.

Wskazać również należy, że na podstawie art. 47 zdanie pierwsze prawa wekslowego, zgodnie z którym kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie.

S. S. (1) jako poręczyciel wekslowy odpowiada solidarnie z wystawcą weksla tj. pozwaną (...).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych przez stronę powodową, których prawdziwość i wiarygodność nie została skutecznie podważona przez stronę pozwaną. Sąd nie podziela również stanowiska kuratora pozwanej S. S. (1), że dalsze twierdzenia powódki zgłoszone w odpowiedzi na odpowiedź na pozew winny zostać przez Sąd pominięte jako spóźnione. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Przepis art. 217 § 1 k.p.c. stanowił nadto, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Stosownie natomiast do treści § 2 tego przepisu sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Nadto zgodnie z treścią przepisu art. 217 § 3 k.p.c. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Ocena, czy pewna okoliczność lub dowód powołane zostały we właściwym czasie w rozumieniu przepisu art. 217 § 2 k.p.c., wymaga uwzględnienia naturalnej dynamiki rozwoju postępowania. Ogólnie założyć należy, że strona powinna „od razu” (tj. w pozwie czy odpowiedzi na pozew) prezentować te znane jej okoliczności faktyczne i dowody, które pozwalają na to, aby uzasadniła swoje żądanie, względnie odparła twierdzenie lub żądanie przeciwnika. Nie wyklucza to jednakże uznania za zgłoszone we właściwym czasie wniosków dowodowych zgłoszonych w dalszym toku procesu, o ile konieczność ich powołania wynika z twierdzeń i wniosków zgłoszonych przez stronę przeciwną. Pozwani po raz pierwszy zakwestionowali swoją odpowiedzialność z tytułu zawartej umowy pożyczki, dopiero w odpowiedzi na pozew. Stąd też nie sposób uznać, że dowody zaofiarowane w treści pozwu na wszelkie okoliczności podnoszone w odpowiedzi na pozew winny być wskazane już w pozwie, przepisy procesowe nie nakładają bowiem na powoda obowiązku, na etapie wniesienia pozwu, przewidywania hipotetycznych sposobów obrony strony przeciwnej i zgłaszania dowodów „na wszelki wypadek”. Powód ma obowiązek powołać w pozwie wszystkie dowody i twierdzenia, które służą przekonaniu sądu o zasadności powództwa ale nie można, z powołaniem się na regulację art. 207 § 6 k.p.c. niejako żądać od powoda, aby formułując pozew zawarł w nim twierdzenia i popierał je wszelkimi możliwymi dowodami, które mają wskazywać na to, że roszczenie jego istnieje. Nie można wymagać od powoda, aby już w pozwie zgłosił twierdzenia i dowody, które zakładają określoną obronę pozwanego i jego stanowisko w kwestii stosunku prawnego będącego podstawą roszczenia a tym samym, aby powód przewidywał każdy, ewentualny sposób obrony pozwanego i zmuszać go do przewidywania, jaką obronę podejmie pozwany oraz jakie dowody zgłoszone już w pozwie mogą tę obronę unicestwić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 marca 2018 roku, I ACa 1261/17, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 lipca 2017 roku, I ACa 183/17).

W realiach niniejszej sprawy twierdzenia powódki zgłoszone już po wytoczeniu powództwa, nie były spóźnione, lecz stanowiły reakcję na stanowisko pozwanej zgłoszone w odpowiedzi na pozew, a nadto stanowiło rozwinięcie i doprecyzowanie twierdzeń powódki wskazanych już w treści pozwu. Ponadto zgłoszone twierdzenia nie spowodowały zwłoki w rozpoznaniu niniejszej sprawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. składa się wynagrodzenie pełnomocnika powódki, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 138) na kwotę 3.600 złotych, opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych, opłata sądowa od pozwu w kwocie 532 zł oraz uiszczona i wykorzystana zaliczka na poczet ustanowionego w sprawie kuratora sądowego pozwanej S. S. (1) w wysokości 1 440 zł, a więc łącznie kwota 5 589 zł. Powyższymi kosztami należało pozwanych obciążyć solidarnie.

Ponieważ pozwana S. S. (1) była reprezentowana w niniejszej sprawie przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu strony, należało przyznać kuratorowi wynagrodzenie za pełnienie tej funkcji. Wysokość wynagrodzenia w kwocie 1 440 złotych uzasadnia przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1476) w związku z §2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) – zgodnie z którym stawki minimalne wynosiły przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 10 000 – 50 000 zł – 3 600 zł, przy czym Sąd uznał, że rodzaj sprawy, stopień jej zawikłaności i nakład pracy kuratora uzasadnia przyznanie kuratorowi części stawki minimalnej tj. 40% stawki wynikającej z powyższego rozporządzenia, a więc kwoty 1 440 zł.

Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie na rzecz W. K. kwotę 1 440 zł tytułem wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanej S. S. (1).